

Braille Without Borders

Kwartaalsbericht 3 -2017

Beste vrienden en supporters!

2017 was en is een erg turbulent jaar voor ons Tibet project.

Misschien heeft het u al uit de pers gehoord. Paul en ik moesten op 3 augustus 2017 Tibet verlaten en onze school in Lhasa en de trainingsboerderij in Shigatse zouden worden gesloten.

We hadden al langer verwacht dat ons contract met onze lokale regeringspartner, de Tibet Disabled Persons Federation (TDPF) niet meer zou worden verlengd. Braille Without Borders was al sinds enige tijd de laatste buitenlandse NGO die nog in Tibet actief was. Het zou een kwestie van tijd zijn, dat ook wij geen contractverlenging meer zouden krijgen en dat we de projecten aan de lokale autoriteiten zouden moeten overhandigen. We hadden echter gehoopt genoeg tijd te krijgen voor deze overdracht. Tenslotte gaat het om vier projecten met meer dan 200 leerlingen en trainees.

Wat is er gebeurd?

Sinds december 2016 hebben we geprobeerd naar Tibet terug te keren om een overgave te organiseren. Onze regeringspartner TDPF leek echter geen haast te hebben om ons een uitnodigingsbrief te sturen. Deze is nodig om een werkvisum voor China aan te kunnen vragen. Zonder Visum kan ook geen extra toegangsvergunning worden afgegeven die weer nodig is om naar de Tibetaanse autonome regio te kunnen reizen.

Drie weken voordat het contract zou verlopen, ontvingen we uiteindelijk de benodigde documenten. Na onze aankomst in Tibet maakte TDPF echter geen tijd voor ons. Wij hadden echter niet voor niets duizenden kilometers afgelegd om hier te zijn en drongen dus aan op een gesprek. Tijdens het wachten op een antwoord wat ook weer enkele dagen op zich liet wachten genoten we van het gezelschap van onze zeer gemotiveerde collega's, blinde leerlingen en afgestudeerden. Vooral de leerlingen uit de eerste generatie, waren dagelijks om ons heen. Ze zijn nu al rond de dertig, hebben eigen gezinnen opgericht en beroepen gecreëerd. Dachung, die misschien nog uit de documentaire BLINDSIGHT bekend is - hij was toen met 14 jaar de jongste expeditie deelnemer - leidt nu drie massage klinieken, een band die dagelijks optreedt en een Braille Boek drukkerij. Dachung heeft 15 blinde medewerkers.

Onze allereerste leerling Tendsin, leidt, met meer dan 20 medewerkers een van de grootste medische massageklinieken in Tibet. Kunga heeft een eigen theehuis opgezet en Nyima en Gyendsen runnen onze school.

En Kyila? Tot half juni leidde Kyila haar eigen kleuterschool; "Kiki's Kindergarten" in Lhasa. Ze woonden daar met zowel ziende als blinde (wees)kinderen en haar zes medewerkers. Alle kinderen, blind of ziend leerden Braille en de blinde kinderen werden intensief getraind in mobiliteitsvaardigheden. De volgende stap was zelf-integratie in een reguliere school of in de Braille Without Borders school.

In Juni werd Kiki's Kindergarten echter, door dezelfde autoriteiten die Kyila al jaren promoten, uit het niets en zonder uitleg gesloten. Dit was uiteraard een enorme schok voor ons allemaal.

Wij vroegen ons toen af, wat er met onze school en boerderij zou gebeuren. Met een sombere anticipatie vertrokken we naar onze trainingsboerderij in Shigatse, die ongeveer 250 km ten Westen van Lhasa gelegen is. Daar wachtte ons een onverwachte verrassing: vele leerlingen van het "zelfintegratieproject" hadden zich verzameld. Ondanks dat ze zomervakantie hadden, waren ze naar de boerderij gekomen om ons te zien en hun ervaringen te delen. Meer dan 80 kinderen zijn al succesvol geïntegreerd in reguliere basisscholen, middelbaar- en hoger- beroepsonderwijs en in universiteiten. Ze integreren zichzelf zonder een "begeleidende dienstverlening". Zij zijn daartoe in staat omdat ze in ons project goed waren voorbereid. Ze leerden in drie talen lezen, schrijven en spreken, rekenen en wiskunde, om te gaan met een computer en vaardigheden zodat ze de regie van hun leven in eigen hand kunnen nemen. Ze zijn mobiel en hebben geleerd om problemen op te lossen. Dit geeft ze zelfbewustzijn, en ze weten dat ze niet alleen maar

"nemen" maar ook iets kunnen "delen". Adron, die onze boerderij leidt, vertelde met trots, dat onze leerlingen niet alleen maar getolereerd worden, ze worden volledig geaccepteerd, zowel door medestudenten als ook door de docenten. Waarom? Omdat ze goed zijn op school en het algemene opleidingsniveau verhogen. Niemand van de ziende kinderen wil slechter presteren dan de blinde leerlingen, en daardoor zetten ze zich nu meer in..

Het zelfintegratieproject dat we hebben ontwikkeld, is inmiddels door enkele scholen in mainland China overgenomen. Dit heeft er voor gezorgd, dat Chinese blinde kinderen nu ook in reguliere scholen kunnen studeren. Een jaar of tien geleden was dat nog ondenkbaar.

De beroepsopleidingen voor blinden in onze boerderij met o.a. broodbakken, kaasmaken, veeteelt, biologische landbouw, compost productie, tapijtknoppen, breien en naaien hebben er toe geleid, dat vele trainees nu volledig op eigen benen kunnen staan.

Medewerkers van de lokale overheid hebben de boerderij als hun favoriete picknickplek verkozen.

Verschillende Chinese Firms hebben in de boerderij geïnvesteerd. Onder andere in de vorm van een concertzaal, een geluids-studio en een blindvriendelijk voetbalveld.

Al deze acties gaven ons de indruk, dat de projecten (met of zonder ons) zouden voortbestaan om meer blinde Tibetanen een betere toekomst te bieden.

Na een hartverscheurend afscheid van onze collegas en leerlingen in de boerderij keerden we naar Lhasa terug. Daar aangekomen wachtte ons weer een andere, maar deze keer een schokkende verrassing. We kregen van onze counterpart een contract onder onze neus geschoven met een verzoek om dit zo snel mogelijk te ondertekenen.

De inhoud maakte ons sprakeloos; In dit contract werd niet zoals we eigenlijk hadden verwacht, een toezegging, dat TDPF onze projecten zouden overnemen beschreven, integendeel. De volgende punten werden gepresenteerd: • Alle Braille Without Borders projecten worden gesloten • onze Tibetaanse partner zou beslissen wat er gebeurt met de inboedel, met de auto's en het onroerend goed (hoewel deze door BWB zijn betaald) • de huidige leerlingen worden in 'special schools' geplaatst • TDPF eist het copyright van alle foto's, boeken, films en alle andere Publicaties die wij gedurende de afgelopen jaren hebben gemaakt. • En we zouden ons moeten verplichten om geen woord te verliezen in de publiciteit over onze ervaringen tijdens ons verblijf in Tibet (gedurende de periode 1998-2017).

Er werd afgesloten met de volgende bewering: "Bovenstaande afspraken zijn op vriendschappelijke wijze door beide partijen overeengekomen". We hadden uiteindelijk toch 19 jaar succesvol samengewerkt! Uiteraard hebben wij dit 'aanbod' niet ondertekend. Juist om dit soort problemen te voorkomen hadden wij in ons laatste contract reeds voorzorgsmaatregelen ingebouwd: "In het geval het contract tussen Braille Without Borders en TDPF niet verlengd zou worden, de projecten aan TDPF worden overhandigd met de conditie dat het werk doorgaat en daarin de concepten die door BWB waren ontwikkeld behouden zouden blijven. – Zouden ze dit niet kunnen garanderen, dan zou een onafhankelijke derde partij die dat wel kan, worden geselecteerd en de projecten zouden aan die partij overhandigd worden. – En mocht dat, voor welke reden dan ook, niet mogelijk zijn, dan zouden alle assets worden verkocht en de opbrengst aan BWB worden gegeven om gebruikt te worden voor training van blinde kinderen in andere landen. "

Omdat er in Tibet geen alternatief voor onze training is, dachten wij dat het ook in het belang van de lokale regering ligt, dat het werk van onze collega's doorgaat. Ons motto; "Empower the blind before they become disabled". Wij begrijpen niet waarom alles nu gesloten moet worden.

Gelukkig zijn verschillende Europese diplomaten erg actief om een goede oplossing voor het voortbestaan van de projecten te vinden.

Ook pikte de pers het verhaal op wat resulteerde in persberichten in verschillende landen. Zelfs in de Chinese pers bleef het bericht dat een van de meest bekende hulpprojecten in Tibet gesloten zou worden, niet verborgen. Verschillende Chinese filmteams interviewden onze medewerkers, leerlingen en afgestudeerden. Een nieuwe documentaire werd midden Juli op een van de bekendste kanalen in China uitgezonden. Deze film toont niet alleen de ontwikkeling van BWB maar vooral de ontwikkeling van de leerlingen. In de film zijn de leerlingen nog als kleine kinderen te zien (2004), en nu in 2017 als volwassenen, die hun dromen grotendeels in de realiteit hebben omgezet. Bekijk de film [hier](#).

Vanuit de hele wereld kregen we brieven van mensen die ons werk al jarenlang van dichtbij en van ver volgen

en ondersteunen. Iedereen had dezelfde vraag: 'Waarom?' 'Waarom doen de autoriteiten dit?'. Het project heeft veel erkenning en onderscheidingen van de Chinese overheid ontvangen. Gehandicapten-organisaties uit andere Chinese provincies hebben een deel van de BWB methodes gekopieerd, en nu zou alles gesloten moeten worden?

Op de vraag 'waarom?' hebben we helaas geen antwoord ontvangen. Niemand lijkt te profiteren van een sluiting.. En toch zijn er geruchten:

1. Een gerucht is dat onze methoden te westers zouden zijn. Natuurlijk worden we beïnvloed door de goede ervaringen die ik had in mijn school, het Karl Strehl Gymnasium in Marburg. Dit is een uitstekend gymnasium voor blinden. De meeste BWB methodes zijn echter samen met onze lokale medewerkers in Tibet ontwikkeld. Kan men dan daadwerkelijk spreken over 'westerse methodologie'? Westers of niet, het is aangetoond dat deze methoden van intensieve voorbereiding op zelf-integratie effectief werken.

2. Het gebouw dat we 19 jaar geleden verworven hebben, ligt in het centrum van Lhasa dat in de loop der jaren tot een grote stad is uitgegroeid. Lokale zakenlieden hebben ons erop gewezen dat het ook simpelweg om geld voor dit onroerend goed object zou kunnen gaan.

3. In de afgelopen jaren heeft TDPF veel geld ontvangen waarmee 5 grote 'special schools' werden gebouwd. Het enige dat 'speciaal' is aan deze "special schools" is dat er geen specialisatie is in opleidingsmethodiek voor de diverse gehandicapten. Integendeel, men is er trots op om alle soorten handicaps hier onder 1 dak te kunnen behoeven. Gehandicapten worden ondergebracht zonder onderscheid te maken. De blinde kinderen krijgen echter geen specifieke training meer in Braille, levensvaardigheden en gebruik van computers. En mobiliteitstraining is helemaal ondenkbaar, veel te gevaarlijk...!

De special schools, grote gebouwen, staan echter bijna leeg en moeten 'gevuuld' worden met "gehandicapten". Om dat doel te bereiken, komen onze blinde leerlingen 'goed van pas'. De leerlingen zouden op deze scholen blijven tot hun 15e of 16e verjaardag. Dit houdt in dat zij geen kans meer hebben op regulier hoger onderwijs of universiteit. De enige beroepstraining die hen daar wordt aangeboden is een massagetraining van maar drie maanden. Dit is echter niet echt serieus te nemen. Een medische massage en fysiotherapie opleiding duurde bij BWB drie jaar.

Mochten deze plannen echter toch doorgaan, dan betekent dit een grote stap achteruit voor de ontwikkelings-mogelijkheden van blinde kinderen in Tibet.

Zou het niet geweldig zijn als de Chinese autoriteiten dit goed lopende project omarmen en onze collega's ondersteunen om gezamenlijk het belangrijke werk voort te zetten?

Alles is er. De goed onderhouden gebouwen, uitstekend opgeleid en gemotiveerd personeel en de steun van de lokale bevolking. Wat wenst een mens nog meer?!

Wat is de huidige stand van zaken?

Het is nog niet voorbij. Onze hoop is gevestigd op de Chinese Gehandicapte Organisatie (CDPF) in Beijing. Naar onze mening is deze organisatie een van de meest progressieve organisaties ter wereld. De president van CDPF is zelf gehandicapt en zij zet zich in voor integratie en een zelfbestemd leven, en wil mensen met een handicap niet belemmeren om deel te nemen in de maatschappij. Wij hopen dat zij onze belangen kan vertegenwoordigen en de lokale bestuurders in Tibet van hun gedachten doet veranderen. Wat in ieder geval al een positief signaal is, is dat de school en ook de boerderij tot nu toe nog niet gesloten zijn. Onze collega's onderwijzen zoals ze dat altijd gedaan hebben. De salarissen worden nu door de overheid betaald. De Europese diplomaten zijn nog steeds actief en streven naar een duurzame oplossing. Maar wat ook een feit is, is dat we nog steeds geen schriftelijke bevestiging van de autoriteiten hebben ontvangen over wat er nu gepland staat. Wij en vooral onze collega's zijn pas gerust als er een schriftelijke toezegging is, dat het werk op lange termijn kan worden voortgezet.

Desalniettemin zijn we ervan overtuigd dat werk voor en met blinde mensen in de zin van Braille Without Borders door gaat, niet alleen in Tibet maar ook door onze kantharis in vele andere landen.

Onze voormalige studenten in Tibet hebben beloofd de BWB-methodes in hun eigen organisaties te integreren. Dachung en Gyurmi hebben een Braille drukkerij, waar ze schoolboeken en trainingsmateriaal in Tibetaanse, Chinese en Engelse Braille printen. Ook bieden ze kwalitatieve beroepsopleidingen aan.

Nyima, die tot op heden onze school in Lhasa succesvol heeft geleid, wil niet verder werken onder TDPF. Hij heeft zijn ontslag ingediend. Nyima blijft echter trouw aan de BWB-methodes en is momenteel druk met de voorbereiding voor de lancering van zijn eigen 'Social Enterprise', waar hij blinden en slechtzienden op

gaat leiden in het gebruik van computers, talen en andere vaardigheden. Nyima en zijn vrouw Yudun, beide Braille Without Borders-afgestudeerden, zijn ook ouders van twee kinderen. Door deze ervaring ontwikkelen ze nu ook een cursus voor "Blind Parenting".

En Kyila? Kyila heeft alles, behalve haar zelfvertrouwen verloren. In de jaren bij BWB en in haar eigen project heeft ze veel kennis en ervaring opgedaan. Zij wil nu graag niet alleen deze kennis delen, maar ze will ook verder leren door te studeren in Europa of de VS. Ze is erg geïnteresseerd in alternatieve educatieve methodes. We zouden het op prijs stellen als u ideeën heeft of als u Kyila daarbij wilt ondersteunen.

U kunt ook helpen, om de druk op de chinese beslissingsmakers hoog te houden door over het werk van BWB te berichten. Het gaat ons niet om onszelf, of om BWB. Waar het om gaat is de toekomst van onze medewerkers en leerlingen. De school en ook de trainingsboerderij en vooral het 'zelfintegratie programma' moet blijven bestaan.

Het afscheid van onze collega's, studenten en afgestudeerden was erg emotioneel. Het was een van onze moeilijkste ervaringen in de afgelopen 20 jaar.

Wij willen er echter op wijzen, dat het werk van Braille Zonder Grenzen doorgaat. Wellicht niet meer in Tibet, maar aan de andere kant van de Himalayas en in andere delen van de wereld zijn vele blinde kinderen die ook een recht hebben op zelf-integratie. Gelukkig hebben veel kanthari graduates het Braille Without Borders-model in Tibet gekopieerd in o.a. Nepal, India, Liberia, Sierra Leone, Ghana, Kenia, Oeganda, The Gambia, en de Filipijnen. We zouden het zeer op prijs stellen als u ons verder ondersteunt zodat wij deze projecten en ook kanthari deelnemers kunnen blijven begeleiden.

Met enigszins verdrietige maar ook hoopvolle groeten,

Sabriye en Paul

Students and staff at the reunion in the vocational training farm in Shigatse

U kunt het werk van Braille Zonder Grenzen [hier ondersteunen](http://www.braillewithoutborders.org) – HARTELIJK DANK!
www.braillewithoutborders.org